

D. M. Canright – Zavřené dveře, aneb konec zkušební doby pro hříšníky 22. října 1844

Přeloženo z knihy D. M. Canrighta „Život pí. E. G. Whiteové, prorokyně adventistů sedmého dne a vyvrácení jejích nepravdivých tvrzení“

Původní vydání knihy „Život pí. E. G. Whiteové“ pochází z r. 1919, Standard Publishing Company v Cincinnati.

Překlad: Bc. Iveta Škodová

Úvodní slovo překladatele

Dudley Marvin Canright se narodil ve státě Michigan roku 1840. V Bohu uvěřil u metodistů a v r. 1858 byl pokřtěn. Roku 1859 se stal členem Církve adventistů sedmého dne. Díky rozsáhlým darům, které od Boha obdržel, se stal nejenom horlivým, ale také vlivným a významným členem a služebníkem církve, za kterým zůstalo mnoho obrácených křesťanů. Podle jeho vlastních slov ale nebylo vždy jednoduché v té době v této církvi žít. Nakonec ji z věroučných důvodů po 28 letech r. 1887 opustil.

V knize „Paní E. G. Whiteová, prorokyně adventistů sedmého dne a vyvrácení jejích nepravdivých tvrzení“ se věnuje mnoha tématům. Stručně popisuje její život a práci, upozorňuje na naivitu a dětinskost prvních vidění, rozebírá její prorockví, která se nenaplnila, popisuje původ a osud reformního oděvu pro adventistické ženy, dotýká se i jejího vztahu k penězům... Jeho snahou není urážet, ponižovat nebo pomlouvat adventisty nebo Ellen G. Whiteovou, pouze poukazuje na fakta, která mají váhu, protože „u toho byl“.

Obsahem tohoto překladu je 7. kapitola, která rozebírá dnes již neznámý fakt, že adventisté včetně Ellen Whiteové celých sedm let po r. 1844 věřili tomu, že dveře pro hříšníky byly zavřeny, a proto již hříšníci nemohou přistoupit k Bohu a získat odpuštění a věčný život. Církev tuto teorii zrevidovala a opustila v době, kdy byla ještě hnutím (v r. 1851), takže se vnučuje otázka, proč se zabývat takovým anachronismem. Problém je v tom, že Ellen Whiteová se za toto učení postavila vši vahou své osobnosti a prorockého úřadu. Potvrzovala je ve svých viděních jako zjevenou Boží pravdu. Ve viděních jí samotný Bůh zjevil pravdu o tom, že po r. 1844 nikdo kromě hrstky věrných (adventistů) nemá šanci na odpuštění a srdce křesťanů z ostatních církví jsou černá a ztracená, byť navenek jeví známky zbožnosti. Konečná otázka tak zní „Proč se zabývat něčím jako je 170 let staré, přežití učení?“, nýbrž „Byla skutečně boží prorokyně, jestliže učila protibiblické teorii a dokládala ji zjeveními od Boha? A co je to vlastně za zjevení, pokud se staví proti Božímu slovu?“ Právě na tyto otázky se snaží najít odpověď přeložená kapitola a může v tom být přínosem i pro současníka.

D. M. Canright cituje z časopisů Církve adventistů. Všechny jsou k dispozici online v archivech generální konference, takže čtenář se znalostí anglického jazyka si může sám ověřit názory adventistů té doby.

Archívy Generální konference:

<http://www.adventistarchives.org/DocArchives.asp>

Zavřené dveře, aneb konec zkušební doby pro hříšníky 22. října 1844

Výše uvedený název odkazuje na teorii, kterou zastávali a učili všichni adventisté sedmého dne až do podzimu r. 1851. V pozdějších letech ji postupně upravili a nakonec ji opustili úplně. Dnes popírají, že by ji vůbec kdy učili! Tomu se však budeme věnovat později. Všichni jejich vedoucí představitelé tuto nebiblickou teorii obhajovali těmi nejjasnějšími, zcela nezpochybnitelnými slovy až do uvedené doby. Paní Whiteová v té době dostávala ve svých viděních jedno zjevení za druhým, čímž tuto teorii potvrzovala. Později byli donuceni buď odmítnout její nárok na inspirovanost, nebo popřít, že vůbec kdy takovou teorii učila. Věc je jasná. Zde jsou fakta:

Všichni vedoucí adventistů sedmého dne z raného období byli zapojeni do milleritského hnutí. V roce 1844 vsadili vše na tvrzení, že konec světa přijde 22. října 1844. Samozřejmě, že období zkoušky by tehdy bývalo

skončilo. Na tento čas aplikovali podobenství o deseti pannách zaznamenané v Mt 25,1-13. Ježíš těsně před tím, než vyprávěl toto podobenství, varoval své učedníky, že druhý příchod přijde náhle, ve chvíli, kterou nikdo nečeká. Na podporu svého učení vyprávěl podobenství. Deset panen se vydalo na setkání se ženichem. Protože se opozdil déle, než očekávaly, všechny usnuly. Když přišel, jenom pět z nich bylo připravených jít s ním na svatbu. Ty vstoupily a „dveře byly zavřeny“. Později přišlo i ostatních pět; klepaly na dveře, ale už bylo příliš pozdě na to, aby mohly vejít. Smysl pochopíme snadno. Když přijde Kristus, všichni, kdo jsou připraveni, budou zachráněni. Zbytek nebude vpuštěn dovnitř a bude ztracen, protože doba zkoušky skončila.

Všichni raní adventisté v čele s Millerem vykládali toto podobenství tímto způsobem. A byl to správný způsob. Když jimi stanovený čas uplynul, naprosto je to omráčilo. Stále trvali na tom, že jejich poselství bylo správné, že doba tříbení skončila. Stále doufali, že Pán přijde, a očekávali ho každým dnem. Skončili s napomínáním hříšníkům, přestali se za ně modlit a prohlásili: „Dveře byly zavřeny“.

Zde se nachází původ teorie „zavřených dveří“. V té době se ještě neodkazovali na žádnou svatyni, ať už pozemskou nebo nebeskou. O takovou aplikaci se pokusili až později. K otázce svatyně neměli žádné „světlo“ ještě několik let poté, co kázali „zavřené dveře“. Trvalo to nejméně pět let (v r. 1849), než adventisté sedmého dne vynalezli teorii „otevřených dveří“ ze Zj 3,7-8. Nové stanovisko vyhlásila pí. Whiteová sama. Říká: **„Pohled na ‚otevřené a zavřené dveře‘ ze stránek 34-37¹ jsme dostali v roce 1849. Aplikace Zj 3,7-8 na nebeskou svatyni a Kristovu službu pro mě byla úplně nová. Nikdy jsem neslyšela, že by někdo takovou myšlenku propagoval.“** („Supplements“ k „Experience and Views“, str. 2)

Takže ona sama, společně s ostatními, po dobu pěti let učila teorii „zavřených dveří“ bez jakékoli zmínky o „otevřených“ dveřích. Dnes adventisté tvrdí, že už od začátku učili jak „zavřeným“, tak „otevřeným“ dveřím společně. Takto bratr Butler komentuje Zj 3,7-8: **„Byly zde zavřené a otevřené dveře“** („Replies to Canright“, str. 100). Tvrdí, že učili obojí společně již od začátku v r. 1844. Prohlášení pí. Whiteové, citované výše, usvědčuje jeho vyjádření z nepravdivosti.

Máme zde jeden důležitý fakt. Od r. 1844 se po dobu dalších více než sedmi let v člancích z pera adventistů sedmého dne z té doby stále a znovu objevoval výraz „zavřené dveře“ – v člancích pí. Whiteové a bratrů Whitea, Holta, Arnolda, Batese a dalších. „Zavřené dveře“ se staly základem jejich argumentace. Jednalo se o tak důležité téma, že adventisté dostali přezdívkou „zavírači dveří“. To vedlo k jejich odsouzení W. Millerem a ostatními adventisty. Ale poté, co byla teorie zavřených dveří opuštěna, začal se výraz „zavřené dveře“ z jejich terminologie postupně vytrácet, takže dnes už se dlouhá léta v adventistických člancích a publikacích neobjevil. Tento fakt sám o sobě potvrzuje, že svoji teorii zavřených dveří, kterou ze začátku zastávali a kterou pí. Whiteová s takovou silou prosazovala, opustili.

Adventisté sedmého dne na začátku přijali teorii o svatyni, aby dokázali, že dveře milosti byly zavřeny v r. 1844, což byla teorie, kterou v té době zastávala pí. Whiteová a všichni ostatní adventisté s. d. Zde je důkaz této skutečnosti:

Psáno v Ann Arbor, Michigan, 1. prosince 1887

„Bratře D. M. Canrighte – dodržoval jsem sedmý den téměř rok, zhruba v r. 1848. V r. 1846 jsem vysvětlil myšlenku svatyně v článku, který vyšel ve speciálním dvojčísle periodika *Day Star*, Cincinnati, Ohio. Předmětem článku bylo podpořit teorii, že dveře milosti byly zavřeny, což byla teorie, kterou jsem já a téměř všichni adventisté, kteří přijali názory W. Millera, zastávali v letech 1844 až 1848. Ano, vím, že Ellen G. Harmonová – nyní pí. Whiteová – v té době zastávala teorii zavřených dveří.

S pozdravem

O. R. L. Crosier“

Nyní si poslechněme pí. Whiteovou:

¹ [pozn. překl.: autorka se v knize „Supplements“ – „Dodatky“ odkazuje na knihu „A Sketch of the Christian Experience and Views“, zde konkrétně vysvětluje a rozvádí citáty ze stran 34-37]

Topshame, Maine, 21. duben 1847

„... Pán mi ve vidění ukázal, a to již před více než rokem, že bratr Crosier má pravdivé světlo ohledně očišťování ve svatyni atd., a že bylo Jeho vůlí, aby bratr C. sepsal svůj názor, který nám poskytl v *Day Star* (speciální vydání) 7. února 1846. Mám od Pána plné povolení doporučit toto speciální vydání každému věřícímu.

(„A Word to the Little Flock“, p. 11, 12).

Původ a předmět učení o svatyni je následující:

Nějakou dobu poté, co uplynul r. 1844, zastávali všichni adventisté i každá jejich odnož pod vedením W. Millera myšlenku, že zkušební lhůta pro hříšníky skončila. Miller říká: „Svoji práci varovat hříšníky a pokusit se probudit formální církev jsme dokončili. Bůh ve své prozřetelnosti *uzavřel dveře*; můžeme se pouze navzájem povzbuzovat k tomu, abychom zůstali trpěliví.“ (*Advent Herald*, 11. prosince 1844). Na jiném místě říká (*Voice of Truth*, 19. února 1845): „Od té doby jsem neviděl žádné upřímné obrácení“. Miller nastínil hlavní myšlenku, se kterou všichni souhlasili. Ale potom, spolu se všemi vedoucími adventisty, velice rychle od této teorie upustil a od té doby se už vždy stavěl proti ní.

Bratr G. I. Butler v *Review and Herald* 3. března 1885 říká: „V průběhu času převládl mezi nejhrolivějšími věřícími pocit, že jejich práce pro svět už byla dokončena... Nemůže být žádných pochyb o tom, že v době trvající několik měsíců po stanoveném čase bylo obecným míněním, že jejich práce varovat svět skončila... Jejich břímě bylo pryč; mysleli si, že jejich práce je již u konce.“ Ano, to je přesně to, čemu věřili, zkušební doba skončila! Dokonce i Butler je nucen to přiznat.

Bratr White také připouští, že to je pravda. Říká: „Jestliže chybí světlo ve spojitosti se zavřenými a otevřenými dveřmi nebeské svatyně, čtenář nevidí mnoho možností, jak by se mohli ti, kdo se pevně drželi svojí adventní zkušenosti, jak je popsána v podobenství o deseti pannách (Mt 25,1-12), vyhnout závěru, že zkušební doba pro hříšníky skončila“ („Life Sketches“, p. 121). Ovšem adventisté dostali „světlo“, ať už co se týká svatyně nebo „otevřených dveří“, až dlouhá léta po r. 1844. V podstatě se tím přiznávají k tomu, že věřili, že zkušební doba pro hříšníky skončila, a že tomu věřili po dobu několika let.

Paní Whiteová také přidává svoje již uvedené svědectví: „**Po uplynutí očekávané lhůty v r. 1844 adventisté stále věřili, že Spasitel brzy přijde; věřili, že ...Kristova služba jako lidského prostředníka před Bohem skončila**“ („Velký spor věků“, vydání 1844, str. 268). Na základě přiznání, nacházejících se v jejich vlastních spisech, je nad slunce jasnější, že po určitou dobu po r. 1844 adventisté sedmého dne věřili, že zkušební doba skončila.

Bratr Joseph Bates a jeho velký vliv na bratra Whitea a jeho manželku

Bratr Joseph Bates, původem z New Bedford, Massachusetts, byl jedním z nejhrolivějších spolupracovníků W. Millera a ostatních adventistů v době kázání o r. 1844. Uvádí se o něm, že v této práci utratil 15 000 \$ (celé své jmění). Byl adventisty vysoce oceňován a měl na ně velký vliv. Byl to muž s poměrně dobrým vzděláním, plný sil a s rozumnými názory. Bratra Whitea a jeho manželku potkal na podzim r. 1846. V té době měl padesát čtyři let a nacházel se na vrcholu svého života i vlivu.

Paní Whiteová byla tehdy jen slabá, nevzdělaná a neznámá devatenáctiletá dívka, kterou znalo jen několik málo lidí bez jakéhokoli vlivu na adventisty. Bratr White byl mladík ve věku dvaceti šesti let, s omezeným vzděláním. Hnutí, ve kterém se zvěstoval rok 1844, se účastnil jen omezeně, takže mezi adventisty získal jen minimální vliv. Společně se svojí ženou byli absolutně chudí, neměli ani penny. Ellen Whiteová měla „vidění“, která byla obecně považována za výsledek jejího chatrného zdraví. Bates brzy poté, co se s nimi seznámil, potvrdil božský původ těchto vidění a podpořil je vši silou svého vlivu. Pro bratra Whitea a jeho manželku to znamenalo úžasné zlepšení postavení. V jejich životech došlo k zásadnímu obratu. Proto ochotně přijali všechny Batesovy teorie – sobotu, její začátek v 18:00 hod i jeho argument, že den smíření bude trvat sedm let od r. 1844 a skončí na podzim r. 1851. Společně s Whiteovými a ostatními pevně zastával teorii, že zkušební doba pro svět skončila 22. října 1844.

Spisek „Slovo malému stádcí“ byl publikován bratrem Whiteem v r. 1847. To, že v té době věřil, že zkušební doba pro hříšníky skončila v r. 1844, je dokázáno jeho slovy na str. 2, kde říká: „Od svého nanebevzetí až do

zavření dveří milosti v říjnu 1844 stál Ježíš s doširoka otevřenými pažemi lásky a milosti; byl ochotný přijmout a hájit případ každého hříšníka, který skrze něj přichází k Bohu. Desátého dne sedmého měsíce r. 1844 přešel do svatyně svatých, kde od té doby slouží jako milosrdný ‚nejvyšší kněz Božího domu‘... Podle mého názoru jsou tato slova proroctvím, které bylo naplněno v době od října 1844: ‚Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka‘ (Iz 59,14-16, PBK).“ Všimněte si, že po r. 1844 byl hříšník ponechán bez prostředníka!

Na str. 21 tohoto dílka je následující vyjádření bratra Batese: „Od ukončení naší práce pro svět, v říjnu 1844.“ Jejich práce pro svět skončila právě zde, protože už nebyl žádný „prostředník“.

Ve stejném díle, mezi dvěma výše uvedenými citáty, je následující vyjádření z vidění paní Whiteové: **„Dostat se znovu na správnou cestu a jít do města bylo pro ně (nevěrné adventisty) stejně nemožné jako pro celý zkažený svět, zavržený Bohem (str. 14).**

Pozorně si všimněte, jak spolu všechny předcházející citáty souhlasí: po říjnu r. 1844 už hříšníci nemají žádného prostředníka; naše práce pro svět skončila v říjnu 1844; všechen zkažený svět, zavržený Bohem! Všichni tři mluví tak jasně, že už není třeba dodat ani slova navíc.

V r. 1850 Bates publikoval pojednání o svatyni. Na stránce 9 píše: „Doba dvaceti tří století je u konce, skončila na podzim r. 1844... V této chvíli ustala jeho (Kristova) smírčí a prostřednická služba pro celý svět... *Dveře jsou zavřeny.*“

Studium tohoto pojednání ukazuje, že Bates zastával teorii, že den smíření ve svatyni v nebi začal 22. října 1844, bude trvat sedm let a (samozřejmě) skončí v říjnu 1851. Během posledních šesti měsíců dojde k shromažďování věřících. To vše dokládá ze dne smíření, popsaného ve 3. Mojžíšově 16. kapitole. Jeho argumenty byly pouhými domněnkami bez jakýchkoli důkazů. Ale jemu stačily. Bratr White a paní Whiteová tolik potřebovali jeho vliv, a kromě toho měli tolik důvěry v jeho znalosti a schopnosti, že ochotně přejali jeho názory a psali vše v souladu s tím, co učil.

Toto jsou slova bratra Batese o zmíněných sedmi letech:

„Pevně věřím, že sedm krvavých skvrn na zlatém oltáři a před slitovnicí představují délku trvání soudu nad živými věřícími ve svatyni svatých, přičemž během této doby budou prožívat utrpení, po celých sedm let; Bůh je svým hlasem osvobodí, neboť ‚Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření‘ (1M 17,11). Číslo sedm ukončí den smíření (ne vykoupení). Usuzuji, že posledních šest měsíců z tohoto času bude Ježíš na bílém oblaku shromažďovat ke žni svým srpem.“ Opět: „To se odehrává v době, kdy jsou zavřeny dveře – na konci období dvou tisíců tří set večerů a jiter – let. Doby pohanů skončily. Oz 5,6-7: ‚Se svým bravem a skotem pak půjdou hledat Hospodina, ale nenajdou. Unikl jim...Nyní je i s jejich podíly pohltí novoluní.‘ Zde je tedy jasně řečeno, že toto se odehrává až poté, co byly dveře zavřeny, a Ježíš odešel, nebo se odebral do svatyně svatých.“ A znovu říká: „Jakmile je smíření u konce, sedm andělů vyjde z chrámu se sedmi posledními pohromami (verše 5,6). Takto je označena délka trvání poselství třetího anděla ve Zj 14,9-13.“ (Pojednání „The Typical and Antitypical Sanctuary“, p. 10-13, 15, Joseph Bates, 1850).

Všimněte si, že časy pohanů skončily na konci období 2300 večerů a jiter, v r. 1844 – tehdy skončila jejich zkušební doba! Potom nastal den smíření a sedm posledních let. Tak dlouho mělo trvat poselství třetího anděla – sedm let. To byla teorie Josepha Batese. Ježíš začal službu vykoupení 22. října 1844; ta měla pokračovat sedm let a samozřejmě skončit v říjnu 1851. Posledních sedm měsíců – od května do října – měli být shromažďováni věřící. Ze spisů paní Whiteové z té doby je zřejmé, že tuto teorii přijala a plně jí věřila.

Toto je „vidění“, které dostala v září 1850, zhruba jeden rok před tím, než skončilo období sedmi let: **„Někteří kladou příchod Páně do příliš vzdálené budoucnosti. Uplynula doba o několik let delší, než očekávali, a proto si myslí, že může pokračovat i několik dalších let... Viděla jsem, že čas, který má Ježíš strávit ve svatyni svatých, je téměř u konce, a že tento čas už bude trvat jen krátce“** („Early Writings“, str. 58, upr. 1907).

Ježíš vstoupil do svatyně svatých, jak se prohlašovalo, 22. října 1844. V září 1850 tam byl šest let. V té době prohlásila, že „viděla“, že doba, kdy bude Ježíš ve svatyni, je téměř u konce. Povšimněte si, jak přesně toto prohlášení souhlasí s Batesovou teorií, publikovanou ve stejném roce (1850)! Ti dva pracovali společně. Každý z nich věděl, co si myslí ten druhý. Co se týká doby, po kterou se má Ježíš nacházet ve svatyni svatých, oba se vyjadřovali stejně. Bates řekl, že skončí za sedm let – v říjnu 1851, nebo pouze rok poté, co o tom psal. Ona v roce 1850 psala, že doba Kristovy služby ve svatyni svatých je téměř u konce. Tak by

tomu bylo, kdyby teorie, kterou Bates prosazoval, byla správná. Jasně je vidět, jak se nechala Batesem slepě vést. To, co viděla, nebylo něco, co jí zjevil Bůh, ale to, co jí učil Bates.

Čas ukázal, že její „vidění“ byla nesprávná. V roce 1850, kdy o tom psala, byl Ježíš ve svatyni podle adventistického učení pouze šest let; přesto „viděla“, že jeho čas ve svatyni je téměř u konce. Ale místo toho, aby k tomu došlo, uplynulo již téměř sedmdesát dlouhých let [psáno v r. 1919 – pozn. překl.] a podle učení adventistů sedmého dne se Ježíš stále ještě nachází ve svatyni svatých v nebi a zkušební doba pro hříšníky ještě stále neskončila! Každý poctivý člověk ochotně uzná pochybení a naprostý nezdar tohoto „vidění“.

Ale máme zde ještě horší „vidění“, zapsané 27. června 1850: „**Anděl, který mě doprovázel, mi řekl: ‚Čas je téměř u konce. Připravte se, připravte se, připravte se.‘**“ O kousek dále píše: „**Někteří z nás měli čas poznat pravdu a postupovat krok za krokem, přičemž každý krok, který jsme podnikli, nás posiloval k tomu dalšímu. Ale nyní je čas téměř u konce... a to, co jsme se my museli učit léta, budou se muset jiní naučit během několika měsíců**“ („Early Writings“, str. 64-67).

V září 1850 zkrátila čas na „několik málo měsíců“, „doba je téměř u konce“ atd. Všimněme si, jak jasně spoléhala na sedm Batesových let. Kdyby byl býval měl pravdu, už by to trvalo jenom několik málo měsíců. Je zřejmé, že oklamaná žena upřímně věřila Batesovým myšlenkám a výkladům, jinak by se nikdy neodvážila ve svých zprávách o „vidění“ psát s takovou autoritou. Fakt, že již uplynulo téměř sedmdesát let, jasně prokázal, že její „vidění“ nejsou zprávy od Boha, ale halucinace podrážděné mysli a výsledek stavu jejích nervů. Nikdy jí žádný svatý anděl neřekl to, co tvrdila, že jí sdělil, jinak by jí totiž řekl pravdu. Studium tématu se objasní fakt, že její „vidění“ byla jednoduše výtvozem její vlastní mysli, reflektující názory lidí, kteří ji obklopovali.

Slečna Sarah B. Harmonová, starší sestra paní Whiteové, v dopise, který napsala v Brookfieldu v New Yorku paní P. D. Lawrence 29.-30. července 1850, říká: „Věřím, že toto je poslední zima, kterou zažijeme před tím, než Ježíš, náš nejvyšší kněz přijde. Ach, žijme pro Boha a s vírou se mu zasvěťme.“² To je další důkaz toho, že adventisté sedmého dne určili čas Kristova příchodu na r. 1851.

První adventisté učili zavřeným dveřím

Nyní přineseme důkaz z jiného důležitého zdroje raného učení adventistů, jmenovitě časopisu *Present Truth (Přítomná pravda)*, publikovaného bratrem Whiteem v r. 1849 a 1850. V této publikaci několik vedoucích mužů vyjádřilo svoje názory na teorii „zavřených dveří“, tak jak je zastávali všichni adventisté sedmého dne té doby. Nejprve budeme citovat bratra George W. Holta (*Present Truth*, prosinec 1849, str. 47). Říká: „Mnozí nám ukážou na někoho, kdo se prý obrátil, jako na důkaz toho, že dveře nejsou zavřeny. Tím se snaží získat potvrzení svých osobních názorů z Božího slova...“ Všimněme si jeho argumentu: Jestliže se někdo od října 1844 skutečně obrátil, mohlo by to potvrdit, že dveře nebyly zavřeny. A proto zavřené dveře znamenají, že po r. 1844 nemohlo dojít k žádnému skutečnému obrácení. To bylo vydáno a schváleno Whiteovými zhruba v r. 1849, tedy pět let po r. 1844! Jak to odpovídá myšlence, že sestra Whiteová během těchto pěti let horlivě pracovala na záchraně hříšníků, jak se prohlašovalo? Proč Holtovi neodporovala tím, že poukáže na hříšníky, které sama během těchto pěti let obrátila? Vysvětlí to adventisté?

Ve stejné publikaci (str. 41-46, stejný měsíc – 16. prosince 1849) se nachází článek bratra Davida Arnolda na šesti stránkách, nazvaný „Vysvětlení zavřených dveří“. Ten by měl zajisté vysvětlit, co bylo myšleno „zavřenými dveřmi“. Základ argumentace je takový, že po r. 1844 byl Kristus prostředníkem *pouze pro věřící*, a protože dveře byly zavřeny, nedošlo a ani nemohlo od té doby dojít k žádnému skutečnému obrácení hříšníka. Zde je několik dalších řádků:

„Takzvaná obrácení, ke kterým došlo prostřednictvím různých sekt, se používají jako jasný důkaz toho, že dveře nejsou zavřeny. Zažili jsme jasné naplnění proroctví, které nám ukázalo, že dveře byly v minulosti zavřené, a této zkušenosti se nemůžeme vzdát jenom kvůli názorům, fantaziím a pocitům lidí, založeným na lidské náklonnosti a pověřivé úctě k postojům získaným v dětství. Tito

² Sarah Harmonová byla o pět let starší než její sestra Ellen (Whiteová). Provdala se za Stephena Beldena, otce F. E. Beldena, hudebníka adventistů sedmého dne. V jeho vlastnictví se nyní tento dopis nachází.

takzvaní konvertité duchovně nikdy nepřevýší nízký standard odpadlých sekt, z tohoto důvodu jsou obrácení k náboženství těchto rozličných sekt, ne k Bohu.“

Autor zde argumentuje naprosto stejným způsobem jako Holt, že opravdové obrácení by prokázalo, že dveře nejsou zavřeny, od roku 1844 však k žádnému opravdovému obrácení nedošlo. Takový je argument. Všechna takzvaná obrácení byla falešná. Znovu se ptáme, proč neukázala sestra Whiteová na svoje obrácené a tento argument nevyvrátila? Proč ne? Protože neměla nikoho. Nepracovala pro nikoho. Nevěřila, že by bylo možné kohokoli obrátit. Souhlasila s Holtem i Arnoldem. Pamatujme, oba články byly publikovány v písemnosti jejího manžela, který je také editoval. Nyní si vyslechněme příspěvek bratra Whitea k otázce „zavřených dveří“. V květnovém vydání *Present Truth* (1850) má článek o rozsahu osmi odstavců na téma „Svatyně, dva tisíce tři sta večerů a jiter a zavřené dveře.“ V článku takového rozsahu by měl být schopen velice dobře vysvětlit své postoje. A skutečně, vysvětlil. Používá každého dostupného argumentu k tomu, aby dokázal, že dveře milosti byly zavřeny v r. 1844, a proto od té doby hříšníci nemají žádného prostředníka, žádnou milost. Říká:

„Myslím, že jasně uvidíme, že dveře nemohly být zavřeny jindy než v r. 1844... Když jsme se dostali k tomuto časovému mezníku, všichni náš soucit, námaha a modlitby pro hříšníky a za hříšníky ustaly; názory i svědectví byly takové, že naše práce pro svět už navždy skončila... Důvod, proč živé ratolesti ucítily, že jejich práce je u konce, byl ten, že období 2300 dnů bylo u konce a nastal čas, kdy Ježíš zavře dveře svatyně a přejde do svatyně svatých, aby přijal království a očistil svatyni... V tento čas, kdy věrný služebník rozdává chléb „domu“ (ne nevěřícímu světu) a zažívá odpor ze strany zlého služebníka, naplňují se adventní dějiny naznačené podobenstvím a došlo k uzavření dveří... Je stále milosrdný ke svým věrným, a vždy bude; a Ježíš je stále jejich Obhájcem a Knězem. Ale v ten okamžik, kdy Ježíš v r. 1844 přešel z přední části svatyně a zavřel dveře, byl hříšník, ke kterému Ježíš vztahoval své paže po celý den a který zavrhnul nabídku záchrany, ponechám bez obhájce. Samozvané církve, které odmítly pravdu, byly také odmítnuty, poblouzněné slepotou, a nyní se svým bravem a skotem jdou a hledají Pána, jako by to byl stále obhájce hříšníků. Ale prorok říká (Oz 5,6-7): „...ale nenajdou ho. Unikl jim. Zachovali se vůči Hospodinu věrolomně, zplodili cizí syny.““

Zde je jasné, že bratr White používá stejné argumenty jako Holt a Arnold. Ježíš je obhájce spravedlivých, ale ne hříšníků. Dveře jsou hříšníkům uzavřeny. Všimněte si, že cituje Oz 5,6,7, aby svoje tvrzení dokázal. V době, kdy věřili v zavřené dveře, to byl právě tento text, který používali neustále znovu a znovu. Brzy uvidíme, že paní Whiteová ho používá stejným způsobem.

Nyní se dostáváme přímo k tomu, co učila paní Whiteová ve svých „viděních“ a zjeveních k tomuto tématu. Říká, že k ní přišel anděl přímo z nebe, a když s ní mluvil, řekl jí, jak to všechno bylo. Svá „vidění“ sepsala ve stejném časopise, ve kterém se objevily články napsané Holtem, Arnoldem a jejím manželem. Byla s nimi spojená ve stejné práci, mluvila s nimi, slyšela jejich kázání, ve kterých přednášeli svoje myšlenky, četla jejich články atd. Když její manžel ten malý časopis – *Present Truth* – přinesl domů, položili všechny výtisky na podlahu mezi sebe a modlili se nad nimi. Ve „Svědectví pro církve“, sv. I, str. 88, paní Whiteová píše: **„Přibližně ve stejné době začal publikovat malý časopis nazvaný Present Truth... Vždy před tím, než jsme výtisky připravili k odeslání poštou, rozložili jsme je před Pánem a modlili jsme se nad nimi.“**

Ona sama měla články v mnoha z těchto malých časopisů, hned vedle ostatních. Je jisté, že četla každý článek, a bezpochyby věděla, co ostatní píšou a učí. Určitě s těmito články souhlasila, jinak by se nad nimi nebyla bývala modlila, jak říkala, že činila. Budeme citovat pouze z jednoho nebo dvou jejích článků, abychom ukázali, že učila stejné věci jako ostatní, že pro hříšníky už po r. 1844 neexistuje žádná záchrana. Když otevřeme vydání č. 3 (srpen 1849, str. 21, 22), objevíme její tvrzení, že byla vzata do svatého města. V souvislosti s „viděním“, které tam obdržela, říká: **„Bylo mi tam ukázáno, že přikázání Boží a svědectví Ježíše Krista, vztahující se k zavřeným dveřím, není možné oddělit.“** „Viděla“ všechno o tom, jak Ježíš v r. 1844 opustil svatyni a vstoupil do svatyně svatých atd. Její argumenty se shodují s argumenty ostatních bratří. Viděla, že moc projevovaná ostatními církvemi v průběhu oživení byla pouze mocí ďáblou, ne Boží. A pokračuje slovy: **„Viděla jsem, že se tajemná znamení a divy a falešné reformace rozmnoží a rozšíří. Reformace, které jsem viděla, nebyly reformacemi od chyby k pravdě, ale od špatného k horšímu; ti, kteří prohlašovali, že jejich srdce se změnila, se pouze zahalili do náboženského hávu, který zakryl nepravost zkaženého srdce. Někteří vypadali, že se skutečně obrátili, aby podvedli Boží lid, ale kdyby bylo možné vidět jejich srdce, byla by černá jako vždy předtím. Anděl, který mě doprovázel, mě**

vybízel, abych hledala námahu, kterou lidé dříve vynakládali na záchranu hříšníků. Nemohla jsem ji nalézt, protože čas pro jejich záchranu už uplynul.“

Nemohlo to být řečeno jasněji. Otázka je zcela bezesbýtku vyřešená tím, že její zápisy přesně souhlasí se vším, co vzešlo z pera ostatních bratří ve stejném časopise; tj. že od r. 1844 nedošlo k žádnému opravdovému obrácení. Říkají to všichni, sestra Whiteová i ostatní. Pečlivě si všimněte jejího vyjádření: „Někteří *vypadali*, že se opravdu obrátili, aby podvedli Boží lid.“ Jak by je mohlo očividně opravdové obrácení podvést? Jedině tím, že by je svedlo k víře, že dveře milosti *nebyly* zavřeny a pro hříšníky je stále ještě záchrana, zatímco anděl nahoře v nebi jí řekl, že „čas pro jejich záchranu *uplynul!*“

Je bolestivé číst vyhýbavá, malicherná a nepravdivá prohlášení, činěná jejími obránci, kterými chtějí obejít jednoduchý význam této pasáže. Několik málo dalších let svojí tvrdou realitou přimělo sestru Whiteovou a její následovníky zapomenout na učení o „zavřených dveřích“ a o „žádné spáse pro hříšníky“. Nikdo z nich dnes této nauce nevěří. Je to nezvratný důkaz toho, že její zjevení nebyla od Boha, ale měla svůj nespolehlivý původ v autosugesci a nenormálním stavu její mysli. Žádný svatý anděl jí nikdy neřekl to, co líčila, protože žádná taková bytost by jí neřekla něco, co bylo jinak a co čas prověřil jako nepravdivé. Její prohlášení vyvrací tvrzení nebeské bytosti. Její takzvaná zjevení byly jednoduše výplody její vlastní mysli, odrážející učení lidí, kteří ji obklopovali.

Zde je další z jejích „vidění“ v podobném duchu, ve stejném časopise, *Present Truth*, březen 1850, str. 64. Říká: „**Vzrušení a falešné reformace těchto dnů námi nepohnou, protože víme, že Pán domu povstal v roce 1844 a zavřel dveře prvního oddělení nebeského svatostánku; nyní s jistotou očekáváme, že půjdou se svými stádcí hledat Pána, ale nenajdou ho, unikl jim** (za druhou oponu). **Pán mi ukázal, že moc, která je doprovází, je pouze lidským vlivem a nepochází od Boha.**“

Zde cituje Oz 5,6,7, stejný text, který tak často používali i ostatní bratři, aby dokázala, že po r. 1844 nedošlo k žádnému opravdovému obrácení. Je tudíž zbytečné říkat, že nesouhlasila s ostatními, nebo popírat, že učila doktríně o zavřených dveřích stejně jako ostatní. Jaký důvod udává, aby vysvětlila, proč nedošlo k žádnému obrácení po r. 1844? Všimněte si jejích vlastních slov: „**Pán domu povstal v r. 1844 a zavřel dveře.**“

Ve zprávě o činnosti v *Advent Review* (15. květen 1850) se bratr White zmiňuje o smrti sestry Hastingsové a píše: „Přijala sobotu v r. 1846 a vždy věřila, že práce varování světa skončila v roce 1844.“ To ukazuje, že se myšlenky o zavřených dveřích drželi ještě řadu let po r. 1844.

V *Review and Herald* z 19. srpna 1851 Joseph Bates říká: „Chápeme, že on (Kristus) byl Prostředníkem pro celý svět, který slouží ve svatyni svatých (Žid 9,26) ve svatostánku nazvaném Svatyně, ode dne letnic (31 po Kr.) až do jím stanoveného času, což je konec dvou tisíců tří set dní nebo let – podzim 1844. V tomto okamžiku byly dveře církvi v Sardách (protestantské církvi) a zkaženému světu uzavřeny.“

Abychom se však ujistili, že sestra Whiteová sama učila této odporné, nebiblické a fanatické doktríně, budeme ji citovat i dále, tentokrát z jejího „vidění“ v Camden v New Yorku, 29. června 1851:

„Potom jsem viděla, že Ježíš se modlil za své nepřátele, ale to by nás nemělo vést k tomu, abychom se modlili za zkažený svět, který Bůh zavrhnul. Když se za své nepřátele modlil on, byla pro ně naděje a mohli z toho mít užitek a mohli být zachráněni jeho modlitbami, a stejně tak i v době, kdy byl prostředníkem pro celý svět v prvním oddělení svatyně; ale nyní byl jeho duch a náklonnost světu odebrány, a naše náklonnost musí být s Ježíšem a musí být bezbožným odebrána... Viděla jsem, že zkažení už nyní nemohou mít z našich modliteb žádný užitek.“

Pravost tohoto vidění je potvrzena editorem Uriášem Smithem a bratrem J. N. Loughboroughem tím, jak se je snaží vysvětlit.

Obhájci paní Whiteové se snaží omezit tuto zprávu pouze na jednu osobu, která tam byla přítomná. Ale slova paní Whiteové jsou na takové uhýbání od tématu příliš jasná.

Poslechněme si ještě jednou, co říká o tomto předmětu. Poté, co Ježíš opustil svatyni, říká: „**Poté, co Ježíš povstal, neviděla jsem ani jeden paprsek světla, vycházející z něj směrem k lehkovážnému zástupu, který byl ponechán v temnotě... Vedle trůnu se objevil Satan, který se pokoušel pokračovat v Boží práci. Viděla jsem, jak se lidé dívají směrem k trůnu a modlí se: ‚Otče, dej nám svého ducha;‘ potom na ně dýchnul svým hrozným vlivem satan.**“ („Early Writings“, str. 55,56; upr. 1907).

Její učení je zde nad slunce jasnější – od r. 1844 na hříšníky nezasvítí ani jeden paprsek světla a všichni jsou ponecháni ďáblu! Má nějaký smysl, že adventisté popírají, že této doktríně učila? Učila jí zcela jistě.

Adventisté tato jasná fakta popírají

Nyní si všimněme, jak adventisté toto vše zcela popírají. Bratr Butler v publikaci „Replies to Canright“ na str. 100 říká, že ani paní Whiteová, ani nikdo jiný z nich nikdy neučil, že pro hříšníky po r. 1844 neexistuje spasení. Potom dodává: „Říkat opak je pomluva. Také prohlašujeme, beze strachu z popření, že během tohoto období, kdy bratr C. a další jemu podobní odpůrci učili, že ona i ostatní věřili, že pro hříšníky nebyla žádná možnost spasení, sestra Whiteová a ostatní usilovně pracovali pro obrácení hříšníků.“

Zde a nyní kategoricky popíráme každé slovo prohlášení bratra Butlera a s důvěrou odkazujeme na všechny již uvedené citáty Holta, Arnolda, Batese, Whitea a paní Whiteové samotné, abychom vyvrátili jeho tvrzení. Výpovědi jsou jasné. Čtenář si může sám udělat úsudek o tom, kdo mluví pravdu. Kromě toho popíráme, že by paní Whiteová nebo kdokoli z jejich kazatelů v uvedené době vyvinuli sebemenší úsilí k obrácení byť jen jediného hříšníka. Pokud by to udělali, protiřečilo by to všem jejich argumentům. Ať předloží jediný řádek jako důkaz jediného případu, kdy paní Whiteová nebo kdokoli z nich usilovně pracoval na obrácení obyčejného hříšníka. V žádné práci, kterou v té době publikovali, není možné najít odkaz na podobný případ.

Naopak, publikace této rané doby jsou naplněny nepopíratelnými důkazy, že nevynaložili nejmenší úsilí k obrácení jakéhokoli člověka, a to z toho důvodu, že to považovali za marné.

V tomto období jejich historie učil bratr White, její manžel, stejné věci jako ona. V *Present Truth* na stránce 69 (datováno duben 1850) říká: „Babylón, formální církev, padl. Boží lid z něj musí vyjít. Nyní je z něj ‚synagóga Satanova‘ (Zj 3,9). ‚Doupě démonů, skryše všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka‘ (Zj 18,2).“

Ano, po r. 1844 Bůh naprosto opustil všechny protestantské církve a ty se obrátily k Satanovi, který odpovídal na jejich modlitby! Ano, všechny byly pouze přibýtkem démonů a zkaženosti! Nicméně přesně tyto církve od té doby daly světu muže jako je Spurgeon, Livingstone, biskup Simpson, Moody a minimálně jednu třetinu veškerého oddaného členstva samotné církve adventistů sedmého dne! Velké množství jejich vlastních členů se nejprve obrátilo v „synagóze Satanově“, a adventisté je s velkou radostí přijali do své církve jako dobré křesťany! Vypadá to, že i ďábel kvůli nim protlačuje propagandu o obrácení se napříč církvemi, které jsou „doupětem démonů, skryší všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka.“ Jak je naprosto rozporuplné spojení mladých misionářských studentů adventistů sedmého dne se studenty dobrovolníky z ostatních křesťanských společenství, pokud adventističtí studenti věří a zůstávají věrní „viděním“ paní Whiteová a učení jejího manžela a ostatních raných adventistických vůdců. V soukromí stále vyzývají konvertity z „ďáblem naplněných“ církví, aby z nich „vyšli“, zatímco veřejně vyznávají ducha přátelství vůči těmto církvím; ve skutečnosti vůči nim zůstávají nepřátelští. Tito nejupřímnější adventističtí mladí lidé si naprosto nejsou vědomi raných postojů své církve, podporovaných zjeveními ženy, kterou jsou naučeni klást na stejnou úroveň s největšími proroky a apoštoly minulých dob. Stačí, aby pouze prozkoumali věci s otevřenou myslí, a zavrhnou celé schéma a dospějí k jednoduchému základu věrnosti Kristu a jeho apoštolům jako opravdovým vůdcům a učitelům církve.

Byl to Kristus a Svatý duch, kdo vedl zakladatele Církve adventistů sedmého dne, aby se na celé roky zbavili všech svých břemen a soucitu vůči hříšníkům a ustali se svými modlitbami za ně? Souhlasil s nimi Kristus, když učili, že už není přítelem hříšníků? Souhlasil s nimi, když učili, že už není jejich obhájce, a že celý svět byl Bohem zavržen, ponechán bez svatého Ducha, obrátil se k Satanovi a že všechny církve, které chránily svoje vlastní, byly pouze Satanovými synagógami, vlastně ďáblůvými pevnostmi? Skutečně řekl svatý anděl paní Whiteové všechny tyto nepředstavitelně falešné zprávy? Taková teorie vypadá spíše jako rouhání. Jestliže je Bůh nevedl tehdy, vede je od té doby? Vede je *nyní*?

Jak byly otevřeny zavřené dveře

V dubnovém vydání r. 1850 *Present Truth* se na str. 72 nachází záznam o úsilí zachránit „děti ostatku“. Bylo to šest let poté, co byly r. 1844 „dveře zavřeny“. Během těchto šesti let některé z jejich vlastních dětí začaly

dorůstát do věku, kdy se mohly samy rozhodovat, a nebyly spaseny. To byla nová zkušenost, neočekávaná potíže. Jak by mohli tyto - svoje vlastní – děti dostat skrz „zavřené dveře“? „Přání je otcem myšlenky.“

A tady je způsob, jak pro svoje děti všechno napravili: **„Protože (malé děti) byly tehdy (1844) ve stavu nevinnosti, získaly právo na záznam na náprsníku spravedlnosti stejně jako ti, kteří zhřešili a získali odpuštění, a jsou tedy předmětem současných přímluv našeho velkého velekněze.“** (*Present Truth*, str. 45).

To byl samozřejmě pouhý předpoklad, bez sebemenšího náznaku biblického důkazu, ale „fungovalo“ to! Děti „ostatku“, tj. *jejich děti*, vešly v r. 1844 do svatyně svatých na Ježíšově náprsníku! Byly *uvnitř*, a mohly tedy později činit pokání a být zachráněny!! To byla první drobná úprava učení o „zavřených dveřích“, které zastávali adventisté sedmého dne.

Brzy nastala další neočekávaná zkušenost, která je přiměla otevřít dveře trochu víc. V knize „Odpovědi Canrightovi“, str. 102, se o ní zmiňuje bratr Butler. V r. 1850 byl přijat po svém obrácení p. Churchill. Butler říká: „Byl jedním z prvních případů obrácení se ze světa k přítomné pravdě, který nastal po r. 1844. Jak jsme řekli, téměř všechna jejich práce byla do té doby zaměřena na ‚ztracené ovce Izraele‘ – staré adventní věřící... Bratr (Churchill) se poté (po r. 1844) oženil s dcerou sestry Bensonové, což byla adventistka z r. 1844. Nejdříve byli zcela překvapeni, že někdo, kdo byl dříve nevěřící, může prokázat zájem o adventní učení... Zpráva o jeho obrácení se značně rozšířila do povědomí lidí.“

Pečlivě si to prostudujme. Butler říká, že jejich práce byla určena *téměř* celá pro „staré adventní věřící“. Nebyla *téměř*, nýbrž *cele* věnovaná starým adventistům. Nikomu mimo okruh starých věřících nevěnovali ani tu nejmenší pozornost. Obrácení pana Churchilla je „překvapilo“, a zpráva o něm se „značně se rozšířila do povědomí lidí“. Po roce 1844, tj. po šesti letech, to bylo úplně první obrácení ze světa. To je přiznání, že od r. 1844 po dobu šesti let neobrátili ani jednoho hříšníka.

Copak paní Whiteová a všichni schopní kazatelé pracovali pro hříšníky bez toho, že by jediného z nich obrátili? Paní Whiteová znovu a znovu prohlašuje, že na ní byl po celou tu dobu Duch svatý. Bylo snad toto tím důkazem?

Opět, proč byli tímto prvním obrácením *překvapeni*? Proč to tak rozsáhle komentovali? Důvod je jednoduchý. Bylo to nečekané a zcela to protičeilo jejich předcházejícím názorům.

A dále, vyhledali Churchilla a pracovali pro něj? Ne! Přišel k nim bez pozvání a usiloval o přijetí. A protože se do církve přiznal, tak stejně jako v případě jejich vlastních dětí se dveře otevřely o něco více a byl vpuštěn dovnitř! A potom se opět přiblížil čas (1851), kdy byli přinuceni opustit teorii „zavřených dveří“. Očividně jim Churchillovo obrácení a případ vlastních dorůstajících dětí daly poznat nesmyslnost jejich názorů na „zavřené dveře“ a přiměly je rychle je změnit; nakonec se jich vzdali úplně.

Následující výtažek je převzat z *Review and Herald* s datem 11. června 1861 a je podepsaný jejich devíti nejpřednějšími kazateli:

„Naše názory na práci, kterou máme před sebou, byly tehdy většinou nejasné a neurčité, někteří se stále drželi myšlenky přijaté adventním hnutím v r. 1844 v čele s Williamem Millerem, že naše práce pro svět už skončila, a že zpráva se týká původních adventních věřících. Věřili jsme tomu tak pevně, že jeden z nás zprávu téměř odmítl; jednalo se o jedince, který líčil, že má pochyby v možnost své záchrany, protože nebyl v hnutí z roku 1844.“

Až do roku 1851 zaměřovali všechno své úsilí pouze na zájmy starých adventních věřících. Všechny jejich spisy z té doby jsou tímto učením naplněny. V *Present Truth* z května 1850, bratr White píše:

„Tato práce, při níž vynášíme drahokamy a očišťujeme je od chyb, rychle narůstá; je určena k tomu, aby pokračovala s rostoucí mocí až do té doby, dokud nebudou všichni věrní vyhledáni a zapečetěni živým Bohem.“

Můžete vidět, že svoji práci považovali za vyhledávání „drahokamů“, „věrných“, ne hříšníků. Jejich první publikací bylo „To the Little Flock“ vydané v r. 1847, a od té doby ve všem, co publikovali až do r. 1851, jsou jejich články adresovány „věřícím“, „malému stádcí“, „ostatku“, „rozptýlenému stádcí“, „roztrženému stádcí“, „domu víry“, „rozptýleným drahokamům“, „svatým“, „pocitivému srdci“ atd.

Na str. 72 výtisku *Present Truth* píše paní Whiteová: „Rychlí poslové musí na svých cestách spěchat, aby vyhledali rozptýlené stádo“. Nikde během všech těchto let nenajdeme jediné slovo o tom, že je třeba vyhledat hříšníky nebo pro ně pracovat. A proto takové překvapení, když k nim přišel hříšník sám od sebe

a chtěl být přijat. Byl to zázrak, široce rozhlášený po všech sborech. Pravda je taková, že jejich rané publikace toho obsahují tolik o „zavřených dveřích“, že bylo těžké rozhodnout, co publikovat a co vypustit. Bylo toho mnoho, co muselo být vypuštěno kvůli nedostatku místa.

Zde máme ještě jeden důkaz o tom, že jejich práce v letech po r. 1844 byla omezena pouze na vyhledávání účastníků hnutí z r. 1844. Je převzat z *Review and Herald*, vydaného 7. září 1916: „**Po dobu téměř deseti let byla práce omezena na shromažďování těch, kdo přijali poselství prvního anděla**“ (Millerova práce). Přesné. Jejich prací v těchto prvních letech po r. 1844 nebylo vyhledávat hříšníky, ale staré adventní křesťany, jak tento článek přiznává.

Adventisté sedmého dne drží klíč ke dveřím milosti

Fanatismus neumírá snadno. Po r. 1851 začali tyto „zavřené dveře“ otevírat, takže nyní se mohl za *určitých podmínek* dostat dovnitř každý. Museli pochopit svatyni v nebi, Ježíšův přechod ze svatyně do svatyně svatých v r. 1844, a následovat ho tam vírou. Žádná jiná možnost spasení neexistovala. Pokud se k němu někdo modlil kdekoli jinde, byl ztracen. Tak to říká paní Whiteová v *Early Writings*, vydání 1907, str. 261:

„Nemají žádné další znalosti o dění, které se odehrává v nebi, nebo o cestě do svatyně svatých, proto nemohou mít žádný užitek z prostřednické služby Ježíše v ní... Svě zbytečné modlitby vysílají do toho oddělení svatyně, které Ježíš opustil.“

Při obraně tohoto postoje bratr Uriáš Smith v „*Objections to the Visions Answered*“, publikované v r. 1868, na str. 24-26 říká:

„Znalost místa, kde se Kristus nachází a kde pracuje, je nezbytná k užívání výhod jeho zprostředkovatelské služby... Pokud se chtěl člověk prostřednictvím Ježíše přiblížit Bohu, stačilo (do r. 1844) mít obecnou znalost o jeho službě... Ale když změnil místo svého působení (v r. 1844) a přešel do svatyně svatých... tato znalost jeho služby, která do tohoto okamžiku postačovala, už dále nestačila... Kdo nyní může najít spásu? Ti, kteří vejdou se Spasitelem tam, kde je, a vírou ho budou sledovat ve svatyni svatých... Tímto způsobem jsou nyní dveře otevřeny ke spáse. Tuto změnu ale nikdo nemůže pochopit bez jasné znalosti tématu o svatyni a vztahu mezi typem a antitypem. Možná nyní hledají Spasitele tak, jak to dělali předtím, a neberou přitom v potaz žádné jiné představy o jeho místě a službě než ty, které měli v době, kdy byl v prvním oddělení svatyně; ale bude jim to k užítku? Nenajdou ho tam. Dveře jsou zavřeny.“

Tato teorie je špatná asi tak stejně, jako původní „zavřené dveře“. Pokud chce nyní hříšník najít spásu, musí porozumět změně, kterou Ježíš udělal v nebi v r. 1844. Ale kdo o tom ví? Pouze adventisté sedmého dne. Celý svět a celé křesťanstvo jsou v této věci naprosto neznalí. Všichni jsou tudíž beznadějně ztraceni, protože jejich modlitby nikdy nedosáhnou místa, kde je Ježíš!

Je téměř za hranicemi lidského chápání, že by přičetní lidé učili takovým názorům; ale tady je máme i s jejich vlastními podpisy. V „*Early Writings*“ paní Whiteové se tato vyjádření neustále předkládají členům jako inspirované Boží slovo!

Autor mluvil s jednotlivci, kteří jasně potvrdili, že slyšeli paní Whiteovou opakovaně učit doktríně o zavřených dveřích. Dokonce ještě žijí někteří, kteří pod přísahou prohlásí, že ji slyšeli toto učení obhajovat [napsáno v r. 1919 – pozn. překl.].

Ověřená svědectví

John Megquier, Sago, Maine, muž známý svojí poctivostí, píše: „Dobře známe směr, kterým se ubírala Ellen G. Whiteová, vizionářka, v době svého pobytu ve státě Maine. Co se týká prvních vidění, které měla,

odehrály se v mém domě ve městě Poland. Tvrdila, že Bůh jí ve vidění sdělil, že dveře milosti byly zavřeny, a pro svět již není žádná naděje“ („The True Sabbath“, Miles Grant, str. 70).

Paní L. S. Burdicková, San Francisco, Kalifornie, znala paní Whiteovou dobře. Napsala:

„S Jamesem Whiteem a Ellen Harmonovou (nyní pí. Whiteovou) jsem se seznámila na začátku r. 1845... Ellen měla to, čemu se říkalo vidění; řekla, že Bůh jí ve vidění ukázal, že Ježíš Kristus povstal a desátého dne sedmého měsíce v r. 1844 zavřel dveře milosti; navždy opustil trůn prostředníka, celý svět upadl do zkázy a byl ztracen a nikdy už nemohl být zachráněn žádný hříšník“ (The True Sabbath“, str. 72).

Tyto osoby znaly fakta a svoje svědectví zaznamenaly.

Každému nepředpojatému čtenáři bylo objasněno, že jak paní Whiteová, tak její manžel, James White, jasně učili, že v r. 1844 byl Duch svatý odebrán světu i „formálním“ církvím. Všechny byly ponechány „bez výčitek svědomí“. Jejich modlitbám odpovídal Satan. Jejich modlitby k Bohu byly bez užitku. To proběhlo před více než sedmdesáti lety – to jsou celé dvě generace. Od tohoto data (1844) nespočet - stovky, tisíce těch nejoddanějších a nejposvěcenějších mužů a žen, které kdy svět znal, vyrostly, obrátily se a zasvětily svoje životy a vše, co mají, práci na záchraně duší. Tisíce z nich odešly do nejtemnějších pohanských oblastí a vyčerpaly se pro Krista a jeho církev. Mnoho z nich bylo uvězněno, bito nebo zavražděno kvůli Kristu a jeho evangeliu. Tito lidé přetrvali tak velká utrpení a vykonali tak velké dílo jako samotní apoštolové. Kromě těch, kteří dali všechno, jsou zde tisícovky dalších, kteří ochotně přispěli milióny ze svého majetku, aby misionářům pomohli přivádět pohany z temnoty do světla.

Jediný příklad jako je David Livingstone v Africe, nebo Charles Spurgeon v Anglii, nebo D. L. Moody v Americe, usvědčuje ze lži výše zmíněné učení paní Whiteové a jejích spolupracovníků. Práce samotných adventistů, kterou věnují záchraně hříšníků, protirečí jejímu výroku, že Duch Boží v r. 1844 opustil svět. Úvodník z jejich vlastního periodika, *Advent Review* z 23. září 1915, obsahuje tento pravdivý výrok: „Vidíme zde takovou touhu po Bohu, jaká se nevyskytla zřejmě nikdy dříve v historii světa.“ To přímo protirečí vyjádření paní Whiteové, že Duch Boží byl ze světa odebrán v r. 1844.

Výsledky fanatismu

Při studiu této kapitoly vidíme některá zla, která vyplývají z fanatismu, jak jedna chyba dláždí cestu dalším a jak váhavě se lidé vzdávají svých fanatických pohledů.

Chybné určení času v r. 1844 vedlo k chybné aplikaci podobenství o deseti pannách; chybná aplikace podobenství vedla k teorii „zavřených dveří“, která vlastně znamená, že po r. 1844 už pro hříšníky neexistuje žádná milost. To vedlo k neporozumění tématu o svatyni v nebi, smíření a Kristově zprostředkovatelské službě; celé hnutí vedlo k odkřesťanštění celého křesťanského světa.

Nicméně čas je přinutil změnit názory, když už ne zaslepenost a pocit výlučnosti. Od postoje, že Bůh už pro svět nemá žádné milostivé poselství spásy, adventisté přešli k víře, že jsou jedinými lidmi, kteří mají poselství pro dnešní svět.

Od víry, že dveře milosti byly světu zavřeny v r. 1844, přešli k víře, že jsou jedinými lidmi, kteří drží klíč k odemčení těchto dveří.

Od chybných pohledů ohledně tématu svatyně, které byli mnozí z nich během času nuceni opustit, přešli k postoji, že jsou jedinými lidmi, kteří chápou otázku svatyně.

Protože protestantské církve nepřijaly časové plány Williama Millera, adventisté sedmého dne zastávali a stále zastávají názor, že tyto církve jsou „Babylónem“ ze Zj 14,8, který padl. S touto vírou pro ně bylo nemožné spojit se se členy těchto církví jako s bratry v Kristu.

Od začátku až do konce je jejich názory vedly k zavření dveří před každým, dokonce i před těmi nejhrošlivějšími křesťanskými pracovníky dnešní doby.

Údajná zjevení, která měla sestra Whiteová z Božího místa, což pro adventisty znamená vyjádření Božího souhlasu se všemi takovými názory, a její fanatické teorie, všechny prohlašované za zjevení od Boha, velice ztěžují možnost vymýtit fanatismus těchto lidí.